

Indië?

eurig mijn ge-
te kenden een
besmette kran-
aan Mussolini
zijn die jaren
geten, evenwel
naal-socialisme
n gebleven, in
id, dat in prin-
acht. Deze ge-
sid het best.
elichten. Ginds
mens de Partij
De Partij, die
zinnen. Weten
het front staan
illst beschoten
d en vermoord
vallen zijn voor
„Zijn zij voor
want ze zijn
e door een ge-
n, die de dood
Dit alles moet
Hij spoedig de
at is.

CH, Bandoeng.

belangstelling
in Nederland.
uitend holland-
Center", stond
r De Jong, die
ederland over-
ges heils bracht
gen in 24 ver-
dat gedurende
geloof in den
landsch comite
en 50 andere
voorbereiding".
Amerikaan van
heeft wat er
n vindt zoots
amerikaansche
len wil, brengt
iets veranderd
ar ook al ame-
is vaak ook in
r, het blad van
er hand van Ds
er schreef toen:
l hebben en ge-
deze beweging,
ey Wolf, predi-
Den Haag over
n heeft. Menige
inneren, dat Ds
cht. Schrijvende
aanden geleden,

verkiezing, uit
n naar absolute,
k vanzelf voort,
de kinderen der
ouden! Wel kon
renen te houden.
n, dat hij nooit
zingsidee.
concrete
t de opne-
vvangende
sactiviteit

rk met het „in-
belijdt, „dat wij
niet voor
lijk leven-
loften, voor ut-
RISTUS houden,
iet duidelijk zien
ook, wanneer zij
or den Heere uit
n verkiezing en
wij over den wil
ordeelen, hetwelk
igen heilig zijn;
r de weldaad des
met de ouderen
d. I, art. 17)“.
over de geheime-
hooren!

C. V.

deze serie gedur-

vertelt Ds Wolf van de vrees en de afkeuring welke tot uitdrukking kwamen onder de leiders daar, toen het bericht binnen kwam, dat het Youth for Christ-team onderweg was naar Nederland. Maar toen deze campagne was beëindigd, had de nederlandse domine niets dan lof te bieden betreffende de kwaliteit van het werk, dat verricht was. Rev. De Jong veegde alle verdenking tegen de Youth for Christ-beweging weg door zijn sterke Calvinistische boodschap, vol van het vuur des Heiligen Geestes. Zijn prediking voor vergaderingen van jonge mensen, als te voren nimmer waren samengekomen, in de groote steden, was zoo effectief, dat honderden werden bekeerd en, „den weg tot God en tot het kruis van Golgotha vonden“. The Banner voegt hier aan toe, dat blijkbaar de campagne in Nederland in goede handen is geweest. Er was hier niets van de amerikaansche circus-like reclame te bespeuren, welke vaak de Youth for Christ-beweging zoo ontzieren kan. En toch was het werk in Nederland niet minder effectief dan het in Amerika was. Aldus The Banner.

Het behoeft dus niet te verwonderen, dat de Hollanders in Amerika, die nog herinneringen hebben aan hun oude Vaderland van dertig en veertig jaar terug ons vragen: hoe zit dat eigenlijk? Wat gaat er in Nederland om? Zij gelooven nog niet zoo gemakkelijk in die massa-bekeeringen waarover The Banner schrijft.

Er is later dan ook in hetzelfde blad een andere toon aangeslagen. Er kwamen ingezonden stukken in, die de Y.F.C.-beweging scherp becommenteerd. Maar dit brengt in een andere moeilijkheid. Immers, Ds Barkey Wolf is zoo gastvrij ontvangen door de Chr. Ref. Church en gepresenteerd aan het gereformeerde volk van Amerika als vertegenwoordiger der Geref. Kerken in Nederland. Hij heeft vele plaatsen bezocht en sprak overal in de Chr. Ref. Church. De deuren stonden wijd voor hem open. Er was door niemand in de gereformeerde pers van Amerika voor hem gewaarschuwd. Integendeel! We hebben hier weer een specifiek verschijnsel, een symptoom van de moeilijkheden waarin de Chr. Ref. Church zich bevindt. Er is geen leiding. Ik sprak met een der Chr. Ref. predikanten in de buurt van Chicago over het feit, dat men in Grand Rapids de kerkdeuren zoo angstvallig gesloten hield voor de vrij gemaakte kerken in Nederland. Hij keurde dat af en vond de eenige verontschuldiging van deze houding hierin, zooals hij het letterlijk uitdrukte: „onze kerken dragen tweelingen in den schoot“. Hierin is in een paar woorden heel de positie van de Chr. Ref. Church in Amerika uitgedrukt. Er zijn twee stroomingen en er behoeft maar weinig te gebeuren om ook in Amerika te doen gebeuren wat er in Nederland heeft plaats gehad. Ik heb op verschillende plaatsen contact gehad met predikanten, ouderlingen en gewone lidmaten van de Chr. Ref. Church en men komt tot de ontdekking dat er inderdaad tweelingen in den kerkelijken schoot op de geboorte liggen wachten. Er zijn ouderen, die nog gereformeerd zijn en zich hun nederlandse opvoeding herinneren en er zijn de jongeren, die onder den invloed van het amerikanisme, het hart van de gereformeerde belijdenis hebben weggesneden; het stuk van de uitverkiezing en Gods soevereiniteit niet meer in rekening brengen, maar in geheel hun levensopenbaring arminiaansch geworden zijn.

En met dit dualisme heeft de leiding in Grand Rapids, te kampen. Het is een geven en nemen naar beide kanten, zonder ooit beide groepen te kunnen bevredigen. En zoo is het mogelijk, dat men in Januari het woord geeft aan iemand als Ds Barkey Wolf, en hem vriendelijk introduceert als den man, dien men een vorige lente zoo welkom ontvangen had en hem laat zeggen, dat de Youth for Christ-beweging „een sterke Calvinistische boodschap bracht vol vuur des Heiligen Geestes“ en een paar maanden later de woorden weer inslikt en mensen in hetzelfde blad laat schrijven, dat er voor een puur arminiaansche beweging als de Y.F.C. in gereformeerde kringen geen plaats kan zijn.

En dezelfde onzekerheid in deze leiding treft men op schier elk terrein aan, waar men met problemen te maken krijgt. En die zijn er heel wat. Men durft niet meer positief te zeggen wat gereformeerd is, uit vrees een gedeelte tegen zich in het harnas te jagen. Zoo zit men b.v. met het vraagstuk van het hertrouwen van mensen die gescheiden zijn. Leven die in overspel of niet? Hetzelfde geldt van het doopen van aangenomen kinderen en wat al zeer brandend is geworden: de kwestie van het lidmaatschap van de amerikaansche werklidenorganisatie, die een geweldige macht uitoefent in dit groote land en een dictatoriale macht heeft op het sociale leven. De Prot. Ref. Churches hebben onomwonden uitgesproken: dit lidmaatschap verdraagt zich niet met het Christen-zijn, doch de Chr. Ref. Church weet er geen weg mee. Men probeert soms de moeilijkheden te omzeilen door het aan de plaatselijke kerkeraaden over te laten, maar dit helpt slechts den chaos vergroeten.

De Chr. Ref. Church staat inderdaad voor moeilijke vraagstukken, uit den aard nog veel moeilijker dan deze in Nederland bij ons ooit kunnen wezen, omdat wij tenslotte in menig opzicht nog de bescherming hebben van een eigen positief christelijk georganiseerd leven op elk levenssterrein. De amerikaansche broeders hebben practisch niets meer dan de kerk en hier en

daar wat christelijke scholen. En daarmee staan ze midden in een humanistische wereld, die nog wel open staat voor wat oppervlakkig arminianisme, maar waarin van een positief-calvinistische levensopenbaring naar buiten geen sprake kan zijn. Maar juist omdat deze feiten hier zoo liggen, moest de leiding van de Chr. Ref. Church in Grand Rapids begrijpen, dat deze kerken van Amerika alleen maar te behouden zijn, wanneer het richtsnoer is niet een zekere kerkelijke politiek, dat altijd zoekt naar den minsten weerstand en den grootst gemeenen deeler om het terrein in den breedte te kunnen behouden, maar dat in alle ding de eisch van het positieve beginsel geldt als een eenvoudige daad van gehoorzaamheid, dat wil dus zeggen: reformatoisch werkzaam zijn.

v. S.

Amice frater,

Wij spraken over de dialectiek, het machtige wapen der revolutie ten dienste van den valschen staat en de valsche kerk.

Het woord duidt oorspronkelijk op niets anders dan op een gesprek, een dispuut, een redeneeren van menschen over een of andere zaak. Maar dan inzonderheid het wetenschappelijk gesprek. Voor een deftig ding zoekt men een deftigen naam.

In zulk wetenschappelijk gesprek komt de eene meening of stelling te staan tegenover een andere, en men zoekt dan een goede oplossing, de waarheid en werkelijkheid.

Zoo komt dus in het begrip de tegenstelling van het een tegenover het ander. Van een these, een stelling, waartegenover dan staat een tegenstelling, een antithese.

In de geschapen wereld waren er vóór den zondeval zeker veel verscheidenheden; dat blijkt ons uit het eerste hoofdstuk van Genesis. Telkens wordt daar gesproken, dat de Heere scheiding maakte.

De schepping was een rijke verscheidenheid. Maar tegenstellingen waren er niet. Want heel Gods werk is ook een volmaakte harmonie.

De opstand van het schepsel tegen zijn Schepper, de afval in den hemel van den satan, en die van den door den vader der leugenen verleiden mensch, bracht de tegenstellingen, de antithesen. De mensch stelt zich tegenover God, de zonde tegenover de gehoorzaamheid. En dat zet zich in het leven voort. Goed en kwaad, recht en onrecht; het leven wordt vol van antithesen. Maar al deze tegenstellingen vinden hun oorzaak in de ééne geweldige tegenstelling: de strijd van het rijk des satans tegen dat van Christus, der wereld tegen de kerk.

Het is nu deze antithese, die de ongeloofvige, revolutionaire mensch met al zijn kracht steeds loochent. Onze tijd weet daarvan. Die tegenstelling wil men doorbreken, stukmaken.

Maar de mensch maakt nu zijn eigen tegenstellingen, zijn eigen antithesen; rijk en arm, kapitaal en arbeid, sterk en zwak, slaaf en vrije, vriend en vijand.

Hij bereikt daarmee drie dingen: hij werpt de schuld van het kwaad van zich af. Feitelijk ligt het in de schepping en draagt de Schepper dus de schuld. Hij zet de door hem gevonden antithesen scherp tegenover elkander, waardoor zijn levensstrijd wordt bepaald. En hij zal de oplossing bieden. Zich zelf dus verlossen.

Zoo predikt de revolutionair zijn catechismus; zijn leerstukken van ellende, verlossing en dankbaarheid. Zoek heeft hij zijn „dogmatiek“.

Want de revolutie wordt, naarmate zij verder voortgaat, al meer een tegenkerk. De antichristen naderen al meer den komenden antichrist.

In deze leugen der revolutie gaat haar dialectiek op, zoowel die der negentiende als die van de twintigste eeuw.

Die der negentiende eeuw was rationalistisch. Die der twintigste irrationeel, tegenredelijk, mystiek, maar in wezen nog meer, ja, geraffineerd rationalisme.

Want dat is alle mystiek.

Het is altijd de steeds ingewikkelder redeneering van het ongeloofvige verstand, dat zich zet tegen de geopenbaarde waarheid.

De revolutie der negentiende eeuw werd inzonderheid gesteund door de dialectiek van den grooten wijsgeer Hegel.

Diens redeneering kwam den polemisten der revolutie goed te stade. Zij kon al hun kromme en leugenachtige redeneeringen een schijn van waarheid geven.

Emile Faguet zegt in zijn studie over Proudhon, een der meest goddelooze revolutionairen der vorige eeuw, dat de Hegeliaansche dialectiek voor mannen als Proudhon een al te gemakkelijke methode hunner strategie was.

En hij teekent met een kostelijke alliteratie het schijnschoon van hun revolutionaire dogmatiek.

Hun leer had daardoor een „apparence“, een „appareil“ en een „appareil“. Den schoonen schijn, een geweldige stelsel, en de pronk en praal.

Het is precies zoo toepasselijk op de dogmatiek van een Karl Barth.

Hegel, een geweldige denker, ging toch uit, evenals Barth, van een onbewuste eenheid; de verscheidenheid in de schepping bracht het kwaad, de tegenstelling. Daar was dan geen ding waartegenover geen ander ding, geen stelling, waartegenover geen tegenstelling, geen these, waartegenover geen antithese kon worden gesteld. Maar — door het denken van den mensch, dat zijn toppunt vond in Hegel, werd die tegenstelling verzoend, en tot de synthese gebracht. Inzonderheid in den absoluten staat. God was zich bewust geworden in en door den mensch.

Gij weet hoe prachtig Marx en Proudhon die dialectiek van Hegel konden gebruiken. Op hun manier. De wording der menschelijke maatschappij was daardoor verklaard.

Marx had naast Hegel daartoe ook Darwin nodig.

Die liet den mensch opkomen uit het dier. De ontwikkeling werd mogelijk door den strijd van den sterke tegenover het zwakke.

Marx vulde die leer dus aan, dat het ontstaan van den mensch eerst een feit was, toen hij het werktuig vond voor zijn arbeid.

De arbeid was de bewegende factor in het leven en de man, die het werktuig had, het productiemiddel, was de baas over al de anderen, die slechts hun handen hadden aan te bieden.

Zoo werd de geschiedenis dus een klassenstrijd van den onderdrukker, den man van het werktuig, tegen den onderdrukte, die alleen maar de hand had. De onderdrukte kwam ten slotte tot opstand en versloeg den verdrukker. Maar al spoedig herhaalde zich die kamp.

Zoo was dan de tegenstelling in de negentiende eeuw die van kapitaal en arbeid, kapitalisme en proletariaat. These en antithese.

Maar het socialisme bracht de oplossing, de synthese, en daarmee de utopie, de volmaakte maatschappij. Het werktuig voor allen en het product voor allen.

De invloed van deze voor den gewonen man heel eenvoudige leer is zeer groot geweest.

En bewegen wij ons thans niet al meer in de richting van den socialistischen, absoluten staat, die het heil voor de menschheid brengen zal?

Men is echter met de betrekkelijk eenvoudige dialectiek van Marx thans niet klaar.

Want de marxistische revolutie brengt telkens precies het omgekeerde van wat een verleide arbeidersmassa er van verwachtte.

De Russische marxisten kwamen ten slotte weer uit bij een dwangstaat, die van den ouden Tsaristischen staat alleen hierin verschilt, dat hij veel verschrikkelijker nog is.

De revolutionaire leiders moeten zich in duizend bochten wringen, om al hun wonderlijke sprongen goed te praten.

Vandaar, dat zij niet meer het marxisme leeren, maar, zooals zij zeggen, het dialectische marxisme; dus eigenlijk de dialectische dialectiek.

Dat wordt een geweldige redeneeren, waarbij men er op rekt, dat de gewone man aan het eind het begin en het midden reeds weer vergeten heeft.

Zoo krom kan een ding niet zijn, dat het niet in deze dialectiek wordt goedgepraat. De absolute staatsmacht wordt democratie; de geweldigste slavernij wordt vrijheid, de ellendigste armoede weelde.

En — wie zou het durven weerspreken?

Het is altijd weer merkwaardig hoe de absolute machthebbers, die zelve heel goed weten wat de werkelijkheid is, en die alle monden heel gemakkelijk tot zwijgen brengen, toch steeds de behoefte gevoelen hun doen goed te praten. Dat is hun dialectiek.

En in dit opzicht verschilt het bolsjewisme niets van het nationaal-socialisme en fascisme. Goebbels was een geweldige dialecticus. Die kon alle leugen een schijn van waarheid, al het kromme een air van recht geven.

De bolsjewistische leetuur geeft hem in dat opzicht echter weinig toe.

En dat is nu juist het kenmerk van dezen tijd.

Het betrekkelijk nog redelijk redeneeren der negentiende eeuw voldoet niet meer. Satan heeft daarmee zijn spel uitgespeeld.

Nu komt men met het schijnbaar tegendeel, het irrationalisme.

De redeneering wordt al ingewikkelder, al dieper, zooals het heet, al wonderlijker. Een gewoon denkend mensch slaat telkens de handen ineen van verbazing, als hij de wonderlijkste redeneeringen, steeds in een schijn van diepgaande wetenschap gehuld, moet aanhooren. In welk een waanzin, zoo zegt hij soms, geraaken wij zoo toch?

Het is alles met een mystiek waas overtoegen. De argumenten zijn in alles tegengesteld aan een redelijk resultaat. De utopie, het verwachte wonder, dringt door alle, vooral technisch opgezette verhandelingen heen.

Het is alsof een verdwazing de menschheid heeft aangegrepen, doch het is een verdwazing, waarin methode zit. De dialectiek der twintigste eeuw is tot een zoo groote hoogte geklommen, zoowel ten behoeve van den valschen staat als van de valsche kerk, dat men wel zeggen kan, hoezeer de tijd van den antichrist er nog niet kan zijn, en het eind der dagen nog niet is gekomen, de profetie van den antichrist toch